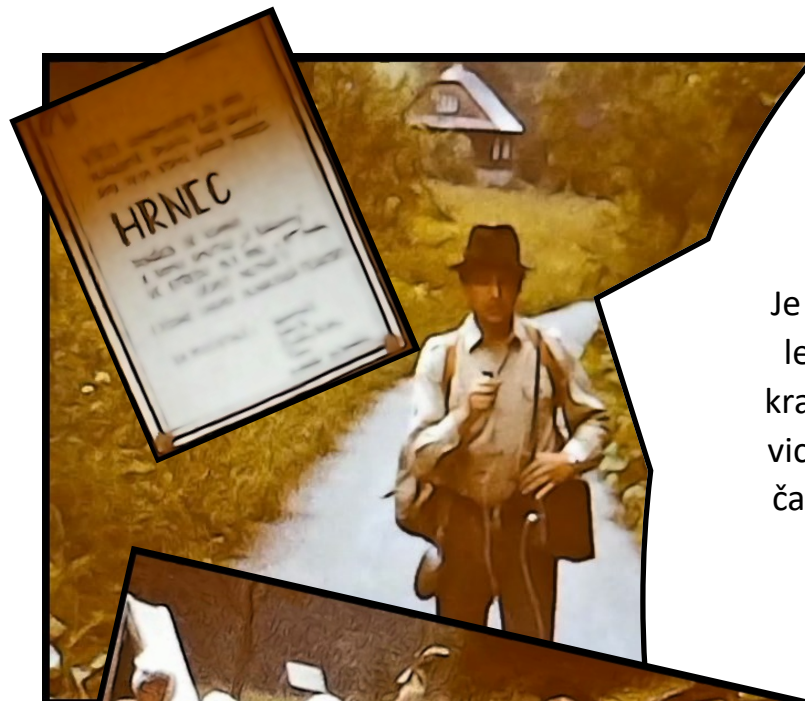

Poslední rozloučení

Skutečně skutečný příběh z divoké krajiny na Dynčáku.

Psal se 14. červenec roku 1982...

Vážení filmoví diváci,

Je právě středa 14.7. 1982 15 hodin
letního času. Zdravím vás z divoké
krajiny na Dynčáku ve Velkých Karlo-
vicích. Spolu se mnou se můžete zú-
častnit pietního aktu na táboře pio-
nýrského oddílu „Pupava“.

Právě zde začalo poslední roz-
loučení s jedním členem tá-
bora, jejich nerozlučným ka-
marádem. Více však vám již
poví záběry naší kamery. Tyto
nezapomenutelné chvíle bu-
deme velmi málo rušit mluve-
ným slovem, proto se už za-
poslouchejte do prvních tónů
smutečního pochodu.

**Milí bratři,
ovečky a barani,**

jsme tu v této smutné chvíli
„et humulus lupulus“ jak bible
praví, aj jsme všichni posra-,...ee,
nahrání. A jeho duše vzhůru pílí,
kde anjelé pjesničky své kvílí. Ted'
boží soud je zde a rozsudek jeho
mírný jest, že hrnec už nedrží
fest. Ted' vše rozsoudila všemoc-
ná božská pěst. Bum, bum, bum,
byl příkladem nám všem – svou
skromností i obsahem. Však utr-
žil díry ve dně svém – exitus, a
tak byl celý znesvěcen. Milí brat-
ři, ovečky a barani, ve stánku bo-
žím bije na poplach a dříve, než
budem nadraní, zapějme mu pí-
seň havraní:
„Áaamen!“.

Sedíte tu na stráni a hledíte. Bůh
mě opustí, jak po obědě. Neboj-
te se, děti moje, koupili jsme dal-
ší dvojce. Již nermuťte se, dlouho
žil tu s námi v lese. Jeho život
dlouhý byl, to ví každý, kdo z něj
pil.

Ředitel Československých železáren a drátoven

„Drazí pozůstalí a příbuzní.

Dnes jsme se sešli, abychom naposledy se rozloučili s neobvyklým sériovým výrobkem. Věříme, že táborníkům pomohl, neboť tento náš sériový výrobek patřil mezi nejlepší dřevě vyřazené hrnce. Hrncel byl dlouholetým členem závodní táborové jedálne na Slovensku. Se ukázal, že výrobky jsou nejen vysoce kvalitní, ale také vysoce rezavé. A proto generální ředitelství, jehož generálním ředitelem su já, se usneslo, abych se rozloučil za celý podnik železáren a drátoven na Dynčáku. A tím to plním a loučím se. Děkuji za účast a trpělivost.“

Zástupce Československého svazu popelářů

??

Áááá, tu to
je...

Jménem ředitela popelářů!

...odvolali ňa z práce. Práca stojí, pení-
ze idú. Su tu jenom tak. Tož, co bych
vám řek', milí pozůstalí? Měl jsem ho
rád. Ještě toťkaj sem v něm vařil grog.
To jsme sa pěkně zlámali, eh, zhňápali.
To vypadá, že nakonec zde-, zde-,
zdech, ...umřel. Na druhej straně ale su
rád, že bude plná popelnica, aj prémie
budú. Za poslední sběrné období sme
splnili plán ve sběru alumínia sice na
70%, ale hliník sme překročili na
107,5%. Víte ogaři, ale byl to můj ka-
marád. A já to tak nenechám, já to po-
ženu vyšej, až k vysokej Martinovej
peci. Když si pak vzpomenu, jak tu
bublal a co v něm bylo kameňa, aj
chodník by z něho byl, ale néjni. Popčí-
tali jsme s rozšířením, ani tento už
v něm nebude. Tož sbohem, šmitec.

Nejbližší pozůstalý

Vážení příbuzní,

vážení smuteční hosté,

Připadla mi smutná povinnost rozloučit se naposledy s naším milovaným a všemi oblíbeným, navždy vyřazeným hliníkovým hrncem. Vy, kteří táboříte s naším oddílem delší dobu, velice dobře víte, kolik dobrých služeb tento náš mlčenlivý a dobrý hrnec pro pohodlí a pohodu všech táborníků udělal. Přes sv neušlechtilý původ byl vyzvednut z nepotřebných odpadků jako převážná většina našeho táborového inventáře se svou skromnou a užitečnou a užitečností vypracoval během krátké doby na neodmyslitelný a nepostradatelný kus táborového inventáře. Začínal velmi skromně jako naběrka užitkové a někdy pitné vody. Někdy v červenci v roce 69 na prvním táboře oddílu na dnes již zapomenuté Bařince. Z těchto skromných začátků se vypracoval v relativně krátké době 3 až 5 let na hrnec s velký „H“. V roce 73 až 78 byl již používán výhradně pro vaření vody pro vzácné návštěvy a hosty tábora a ojediněle i pro dospělé osazenstvo tábora.

Největšího rozmachu dosáhl v letech 79 až 81, kdy byl výhradně používán jen pro ty nej-slavnostnější příležitosti. Za dobu 13 dlouhých let zakusil s oddílem všechno dobré i zlé, byl svědkem urputných vedr i nekonečných dešťů.

Byl svědkem nezřízeného přežíraní táborníků i dobrovolného hladovění zálesáků lovících slavné tři orlí péra. Toto všechno náš drahý zesnulý prožíval se svým dobrým a uznalým pánem, dnes zde nepřítomným Kostou. Z obav, že by se jeho zdravotní stav Kosti touto tragickou událostí podstatně zhoršil, rozhodla táborová rada, že dříve než bude dnešní pohřeb vysílán Československou televizí a rozhlasem, bude Kostovi odeslána šetrná zpráva, že milý hrnec více není mezi námi. Není, není a více nebude. Proto jeho památce provoláme hrobové „hurá“. „Hurá“! Naposledy se s tebou loučím a přeji ti, abys ještě hodně dlouho a neobyčejně byl zdrav.

Tato tiskovina je samizdatově
vydána u příležitosti
Tomových 91. narozenin
a
40. výročí
pietního aktu na táboře
pionýrského oddílu Pupava

Pouze pro vnitřní potřebu!
Dobrou chuť.